

Pohádka o smutné dívce

Jednoho smutného dne
seděla za smutným oknem jednoho smutného domu
smutná dívka

Dívala se smutnýma očima
na smutnou opuštěnou ulici
a mlčela

Na okno se snesl motýl
Proč jsi smutná, smutná dívko? zeptal se
Protože nesu *tíhu světa*, odpověděla

Pomohu ti ji nést
a ty se rozveselíš
zašuměl motýl

Usedl jí na rameno a zesmutněl
Dívka se trochu rozveselila
ale stále byla smutná

Pod okno se připlazila užovka
Proč jsi smutná, smutná dívko? zeptala se
Protože nesu *tíhu světa*, odpověděla

Pomohu ti ji nést
a ty se rozveselíš
zašeptala užovka

Ovinula se dívce kolem paže a zesmutněla
Dívka se rozveselila trochu víc
ale stále byla smutná

Na okno vyskočilo šmouhaté kotě
Proč jsi smutná, smutná dívko? zeptalo se
Protože nesu *tíhu světa*, odpověděla

Pomohu ti ji nést
a ty se rozveselíš
zavrňelo kotě

Schoulilo se jí do náručí a zesmutnělo
Dívka se rozveselila
a už nebyla smutná

Děkuji vám přátelé, zašeptala
nikdy vám to nezapomenu
Po tváři se jí skoulela první slza radosti

Po ulici chodili lidé
a ukazovali si na dívku za oknem
kdysi smutnou

Podívejte jak je radostná
říkali
doslova září štěstím

Jen škoda že jí na rameni sedí ten smutný motýl
a že ji ovíjí ta smutná užovka
a že má v náručí to smutné kotě

Proč je neodežene?
Jsou *tak* smutní
Vůbec se k ní nehodí

Dívka znovu zesmutněla
Opusťte mě a zachraňte se, řekla
platíte za svou pomoc příliš vysokou cenu

Nezapomenu na tebe, brouklo kotě a ztratilo se v keřích
Nezapomenu na tebe, šeptla užovka a zmizela mezi kameny
Neopustím tě, zašuměl motýl a zavřel křídla

Motýle, věrný motýle, zaplakala dívka
nemohu přijmout tak velký dar
Vzala jej jemně do prstů a posadila do trávy

Na místě kam ho složila
vzklíčilo v zemi semínko
ze země vyrazil proutek

Proutek sílil a stal se z něj stromek
stromek sílil a stal se z něj strom
silný a košatý strom

Měl kůru hladkou jako tělo užovky
jeho listy byly hebké jako kožíšek kotěte
a ve větru šuměly jako motýlí křídla

Dívka usedla do jeho stínu
opřela se zády o kmen
a zavřela oči

Strom se zapřel kořeny do země
zapřel se mohutnými větvemi o nebeskou klenbu
a přijal od dívky *tíhu světa*

Nezachvěl se protože zapustil kořeny hluboko na skále
nezachvěl se protože přilnul větvemi pevně k nebi
nezachvěl se protože kmenem mu proudila míza lásky

Dívka pocítila úlevu a lehkost
se zavřenýma očima seděla schoulená pod stromem
a na rtech jí vykvetl tichý úsměv

Zdálo se jí že cítí v náručí teplo kotěte
zdálo se jí že paži jí ovíjí hladká užovka
zdálo se jí že ve vzduchu slyší třepotání motýlích křídel

